

Revista de revistes

per C.

L'ESTUDI DE LA CONDUCTA (BEHAVIOUR)

La física sempre ha estat la capdavantera en l'estudi de les ciències, i els conceptes que ha portat de matèria i energia, com a conseqüència del raonament matemàtic basat en l'observació han derivat en una nova orientació de la filosofia natural. El materialisme del segle XIX ja ha estat des de fa temps en el reialme de la física, i la importància de la contribució mental al nostre coneixement del món extern ha donat a la ciència un caire psicològic. Aquesta orientació ha tingut un reconeixement tardà dins les ciències biològiques. La biologia, la fisiologia i la neurologia no s'han deslliurat del tot de l'avançament considerable fet a mitjans del segle últim i s'han expremut les explicacions materialistes sense una comprensió de la metafísica sobre la qual havia estat fundat el materialisme.

Els psicòlegs han estat acusats de vaguetat i d'emprar mètodes poc científics, per tal que s'allega que no han pogut explicar la conducta sobre la base d'allò que es considera com lleis psico-físiques establertes. La neurologia, satisfeta amb el concepte de reflexes, ha bastit una ciència coherent, però coherent per la raó principal que ha considerat la conducta com un producte addicional produït per una sèrie de fets discrecionals, fundats en l'estímul i la resposta.

En els discurs inaugural de la Secció de Zoologia de la British Association, Mr. E. S. Russell es lamentà que la biologia i la neurologia d'avui tinguin llurs arrels en un dualisme de cos i esperit, dualisme el qual elimina en últim terme la part espiritual i deixa el mecanisme del cos en comanda de tots els actes de la conducta. No hi ha res que justifiqui — afirma — ni en l'experiència ni en l'observació de la manera de conduir-se l'animal,

una bifurcació tan distinta. Per tal de comprendre la conducta ens hem de lliurar d'aquesta filosofia cartesiana.

El Prof. A. N. Whitehead, de Harvard, resumeix el segle XVII com productor d'una teoria de pensament científic feta per matemàtics per a matemàtics, aptes per a formar abstraccions, basades en un concepte de matèria amb la seva senzilla localització a l'espai i al temps, però deixant fora de compte l'esperit com percebedor, sofridor i raonador. Quan aquestes abstraccions foren aplicades a l'experiència concreta hom trobà que no s'ajustaven amb la conducta dels éssers vius. La filosofia cartesiana ens deixà equipats amb una teoria de l'organisme com a màquina; el procedir instintiu dels animals és encabit en el motllo mecànic d'estímul i resposta, en tant que l'observació biològica s'adreça a provar que els estímuls condicionats no expliquen les provatures que l'organisme fa per tal d'arribar a l'adaptació. Les necessitats o els interessos interns d'un organisme són igualment determinants de manera de conduir-se com els estímuls que actuen sobre ell des de fora. Aquest és el moll de la conferència del Dr. Russell. La conducta no és el resultat de processos addicionals, car, com ja han demostrat Koffha i Kohler, l'organisme compona i diferencia situacions completes, i per al fi d'ajustaments biològics que tendixin a satisfer les seves necessitats, sempre veu una pauta adaptada a les circumstàncies.

La conducta no és projectada fora d'un organisme, sinó que és, estrictament parlant, directiva. La devoció massa esclava als mètodes de laboratori sempre introduirà categories mecàniques, amb el seguiment lògic d'explicacions mecàniques. Només podran fer-se estudis biològics amb fruit si hom veu situacions totals i en el cas que la configuració o integració perceptiva segueixi a l'acció. La percepció, per tant, no és atenció passiva, sinó